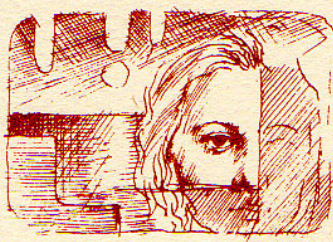

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Η νυχτωδία των συνόρων

ΚΕΔΡΟΣ

Στην όχθη κάθονται οι γλυκομίλητες οι πράες
αυτές που κράτησαν τις κόκκινες σημαίες
η Βέρα η Νάντα, η Λιούμπα η Ζάγκορκα –
πλέκουν και τραγουδούν τα δίχτυα μαγεμένες

Έρχονται οι ειρηνικοί τ' αλόγατά τους δένουν
ο Ντραγκομίρ ο Τιχομίρ ο Μπρανιμίρ
ο ψυχωμένος Ντούσαν ο τρυφερός Μπλαγκόγια
Βιολιά και θέλουνε να πιουν και να χορέψουν

Όμο τον ώμο πιάνονται με τα βουνά
πατούν πάνω στ' αράγιστό της κρύσταλλο
σειούνται δεινά στο τέσχοτο κι αντέχει
Έπος είν' ο χορός τους γραμμένο στο σεντέφι

Ως Κρήτη γέρνω αργά και το γνωρίζω
Μέσα στον ανεπαίσθητό μου βραδυσεισμό
Υπάρχω μες στις ώρες — χιονίζομαι και ξανανθίζω
Μακριά είν' ακόμα η μέρα των αποχωρισμών

Και θα σε ξαναβρώ νεώριο των ρυθμών
Η τραγωδία θα παιχτεί απ' το δάσος δίχως πάθος
Λιώσαν οι κόγχες το σκοτάδι τους και το φως —
Ξέπλυνε την αιματηρή κραυγή ο καιρός

Πράσινο ακόμα το κυδώνι με το χνούδι
χειμώνα καλπασμός — δε θα γλυκάνει —
Λαγούτο μου πετούσες, κάποτε απ' τα χέρια
δώσ' μου «τα τέλια σου τ' ασημένια».